

РЕШЕНИЕ

№ 3209

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13024** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Т. Т., против Ревизионен акт /РА/ № Р 22000117000747-091-001/14.09.2017 г., издаден съвместно от Т. Б. Г. - началник сектор, възложил ревизията, и В. В. В. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 2/ 02.01.2018 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ при ЦУ на НАП-С..

С оспорения ревизионен акт на ревизираното търговско дружество е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчния период м. 11. 2016 г., в размер на 42 632,54 лв.

Настоящото производство е второ по ред пред настоящата инстанция след като с решение № 15270/12.11.2019 г. на Върховния административен съд, I отделение, постановено по адм. дело № 7229/2019 г., е отменено решение № 2826/24.04.2019 г. постановено по адм.д. № 397/2018 г. на Административен съд София-град, 67 състав, като делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг състав с дадени указания по реда на чл.224 АПК.

В жалбата до съда се твърди, че РА е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, постановен в противоречие на материалноправните и в нарушение на процесуални норми. Сочи се, че ревизиращият екип няма нужните специални знания за извършения от него анализ на представените документи. Неправилно е прието, че не са налице

реални доставки по процесните фактури. Прави се довод за противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/. Оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. Ив. Д., който представя писмени бележки (л.301-309 от д. №397/2018г./ и претендира присъждането на разноски.

Ответникът Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. чрез процесуалния си представител юрк Н. оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в производството и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22000117000747-020-001/09.02.2017 г., издадена от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. С тази заповед е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност/ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.10.2016 г. до 31.01.2017 г. Заповедта е връчена по електронен път на 24.02.2017 г. С последващи Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22000117000747-020-002/ 21.04.2017 г., № Р-22000117000747-020-003/23.05.2017 г. и № Р-22000117000747-020-004/23.06.2017 г. е определен срок за приключване на ревизията до 23.07.2017 г. Всички заповеди за изменение са връчени по електронен път. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22000117000747-092-001 от 14.08.2017 г., връчен на ревизираното лице по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 16.08.2017 г. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК ревизираното дружество не е подало писмено възражение.

Ревизията приключва с РА № Р-22000117000747-091-001/ 14.09.2017 г., издаден съвместно от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. В. В. - главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на ревизираното лице на 15.09.2017 г. Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“С. с жалба вх. №53-04-957/28.12.2017 г. С Решение № 2/02.01.2018 г., на директора на Дирекция“ ОДОП“С. издадено при условията на чл.156, ал.6 ДОПК ревизионният акт е потвърден.

В хода на ревизията е установено, че декларираната дейност на дружеството през ревизирания период е търговия на едро с принадлежности за тръбопроводи за парно отопление и други части от тръбопроводи. Дружеството разполага с обект под наем, находящ се в [населено място], [улица]. [фирма] няма назначени лица по трудов договор, не са подавани и уведомления по чл. 62, ал.5 КТ. Дружеството не притежава и не е регистрирало електронен касов апарат с фискална памет, не притежава недвижими имоти, МПС или дълготрайни материални или нематериални активи. В представените в хода на ревизията писмени обяснения е заявено, че от български доставчици се закупуват различни размери тръби, колена, фланци, уплътнения и циркулационни помпи, които след това се реализират в Република Гърция, като през

ревизираните периоди единствен клиент на жалбоподателя е „Е. Ф. Ф.“ с VIN EL044147308, а основен доставчик на стоки е [фирма]. През данъчния период м. 11.2016 г. [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 42 632,54 лв. по 26 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са черни тръби, черни колена, поцинковани тръби, плоски фланци, поцинковани колена, циркулационна помпа.

От ревизираното лице са представени: Копия на фактури, в които стоките са описани по вид, количество и единична цена, ведно с фискални бонове; Рамков договор за покупко-продажба от 30.09.2016 г., сключен между [фирма] - продавач и [фирма] – купувач. Съгласно този договор продавачът се задължава да прехвърли правото на собственост и да предаде на купувача стоки - метални тръби, конструкции и резервоари /за отопление/ и др., подробно описани в заявки по образец. В договора е записано, че предаването на стоката се извършва в склад на продавача, който се намира на адрес: [населено място], [улица]; Заявки с конкретизация на стоките, които купувачът желае да придобие. В същите е записано, че крайната цена на стоката ще бъде определена в търговския обект на продавача; Двустранно подписани приемо-предавателни протоколи. Съгласно тези протоколи стоките са предадени в обект, находящ се на адрес: [населено място], [улица]; Оборотни ведомости – месечни за периода 01.10.2016 г. – 31.01.2017 г.; Главна книга; Извлечение от счетоводните регистри на ревизираното дружество, в което са намерили отражение процесните фактури; Договор за счетоводно обслужване; Индивидуален сметкоплан; Справки по образец; Декларация и писмени обяснения; Писмено изявление от г-н Ф. Ф..

На основание чл.193 ГПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК по отношение на приемо-предавателните протоколи е открито производство по оспорване автентичността на положените подписи от управителя на [фирма] Д. С., като на жалбоподателя са дадени указания, че съгласно чл.193, ал.3 ГПК той носи доказателствената тежест за установяване автентичността на оспорените подписи. Процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че ще се ползва от приложените към делото доказателства, както и се позовава на разпоредбата на чл.301 от Търговския закон /ТЗ/. Други нови доказателства във връзка дадените указания не са ангажирани. Съдът намира, че оспорването автентичността на положените от лицето Д. С. в качеството му на управител на [фирма] подписи под представените приемо-предавателни протоколи е проведено успешно. Жалбоподателят не доказва автентичността на тези подписи, не е поискана и изслушана съдебно-почеркова експертиза, която да даде експертно заключение дали тези подписи са автентични. Нещо повече – в писмена молба до съда от 15.10.2018 г. по адм.д.№ 397/2018 г. (л.270) пълномощникът на жалбоподателя изрично заявява, че не твърдят щото тези протоколи да са подписвани именно от Д. С.. По отношение на позоваването на чл. 301 ТЗ съдът намира, че същото е неоснователно и неприложимо в настоящия случай. Както изрично се посочва в Решение № 12580 от 24.11.2015 г. по адм. д. № 14152/2014 на ВАС „в хипотеза, при която се поддържа липса на реалност на доставка от приходната администрация като трето за търговските правоотношения лице при константна практика, че само наличието на фактура и счетоводното ѝ отразяване при получателя не е достатъчно да обоснове тази реалност, позоваване на чл.301 ТЗ на е некоректно. Лицето е заинтересовано да поддържа реалност на сделката, поради което не може да се очаква от него да ѝ се противопостави по смисъла на чл.301ТЗ“.

Въз основа на извършената проверка на автентичността на положените от Д. С. подписи под представените от жалбоподателя приемо-предавателни протоколи, съдът уважава оспорването и на основание чл.194, ал.2 ГПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК изключва приложените приемо-предавателни протоколи от доказателствата по делото. Ревизията установява, че през данъчния период м. 11.2016 г. [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 42 632,54 лв. по 26 фактури, издадени от [фирма]. За изясняване на обстоятелствата в ревизионното производство и на основание чл.45 ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчика [фирма]. Изготвено е ИПДПОЗЛ № П-22002317039108-040-001/09.03.2017 г. На посочения адрес за кореспонденция не е открит офис на дружеството или представител на същото при двукратни посещения от данъчните органи. Направените при това посещение констатации са обективирани в Протокол №1089493 от 17.03.2017 г., според който на посочения адрес се намира жилищна сграда с двор /къща/ на два етажа, с прилепен към сградата навес, очевидно използван за гараж. Самата [улица] е тясна и в нея е невъзможно да влезе камион или по-голям бус, на който да се товарят и разтоварват фактурираните стоки /тръби с голяма дължина и диаметър/. ИПДПОЗЛ № П-22002317039108-040-001/09.03.2017 г. е връчено по реда на чл.32 ДОПК. Исканите документи и обяснения не са представени. Не е осигурен и достъп до търговската и счетоводна документация на дружеството. Резултатите от насрещната проверка са отразени в ПИНП № 22002317039108-141-001/25.04.2017 г. Констатирано е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от органите по приходите на 06.03.2017 г. Съгласно уведомленията по чл.62, ал.5 КТ през ревизирания период в дружеството има назначени по трудов договор седем лица: пет на длъжност „строителен работник“ и двама на длъжност “работник щамповане на релефни изображения“. За назначените лица не са внасяни никакви данъци и осигуровки.

Органите по приходите са извършили и две проверки на посочения от ревизираното лице негов адрес в [населено място], [улица], като са посетили обекта на 12.05.2017 г. и 07.07.2017 г. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол № 0836416/07.07.2017 г. Констатирано е, че на посочения адрес се намира двуетажна къща, като първият етаж е преустроен в две самостоятелни помещения използвани за офиси. Едното от тези помещенията е празно и необитаемо, но по обясненията на намиращите се в другото помещение служителки, същото до преди година е използвано за офис на местната охранителна фирма „ЕЛОС“. Собственикът на обитаемото помещение, който живее на етаж над него заявява, че не е виждал помещението да се използва за склад, тъй като самото то не позволява такова нещо, а отделно от това улицата е тясна и еднопосочна.

По делото е прието заключението на съдебно-счетоводната експертиза, препотвърдено в с.з. от 10.06.2020 г., в което е отразено следното: Начисленият ДДС в процесните 26 фактури, издадени от [фирма] е в размер на 42 632,55 лв.; През процесния период [фирма] основния предмет на дейност на дружеството е била търговия на едро с принадлежности за тръбопроводи за парно отопление и други части. Съгласно писмени обяснения от жалбоподателя /съдържащи се и в кориците на дело № 397/2018г./ са били закупувани различни видове тръби, колена, фланци, уплътнения, циркулационни помпи и др. от доставчици в страната, като след това същите са били реализирани в Гърция; Стоките по спорните доставки са отнесени в дебита на сметка 304 „Стоки“, които след последваща продажба са осчетоводени по дебита на сметка 702 „Приходи от продажби на стоки“. Така извършените

счетоводни записи съответстват на изискванията на Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти; Разплащанията по фактурите са били извършени в брой; Съгласно проверените документи от счетоводството на жалбоподателя, в т.ч. главна книга на счетоводни сметки и оборотни ведомости, през процесния период [фирма] не е разполагало със собствени ДМА. За осъществяване на дейността е представен Договор за наем на недвижим имот от 31.05.2016 г., сключен между [фирма] като наемател и А. С. С. като наемодател с предмет: Наемодателят предоставя на Наемателя срещу възнаграждение за срок от една година, считано от 01.06.2016 г. до 01.06.2017 г., недвижим имот – търговски обект, находящ се в [населено място], [улица] площ от 20 кв.м., включващ и склад.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № Р-22000117000747-091-001/14.09.2017 г. е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и в предвидените от закона форма и съдържание. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване. Атакувания РА е в предвидените форма и съдържание по чл. 120, ал.1 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Оспореният Ревизионен акт е издаден въз основа на Ревизионен доклад № № Р-22000117000747-092-001 от 14.08.2017 г, който съдържа изискуемите реквизити по чл. 117, ал.2, т.1 - т.10 от ДОПК и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По приложението на материалния закон:

Според легалното определение на чл.6, ал.1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост върху стока или друго вещно право върху стока. Според чл.25 ал.1 от закона, доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл.16 са данъчно събитие. Разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДДС определя, че данъчното събитие в общия случай, възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Както по националния закон, така и съгласно правото на ЕС, признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е

неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС, или иначе казано извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС или услуга по чл.9 ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит. Този основен принцип е залегнал в Директива 2006/112 ЕО на Съвета. В тази насока практиката на СЕС е константна. В своите решения този съд нееднократно е посочвал, че реалността на доставката на стока или услуга е от значение за приспадане правото на данъчен кредит. Така съгласно Решение по дело С-643/11 „Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че член 167 и член 168, буква а) от Директива 2006/112, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на данък върху добавената стойност, платен за получена доставка, по съображение че липсва действително извършена облагаема сделка”.

Съгласно Решение на СЕС по дело № С-18/2013 „Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи“.

Анализът на събраните по делото доказателства установява, че по процесните фактури не са осъществени реални доставки. Въз основа на тези доказателства съдът намира, че посоченият в процесните фактури доставчик не е имал необходимата кадрова и материална обезпеченост за осъществяване на фактурираните доставки. На посочения адрес в [населено място], на който жалбоподателят твърди, че са били складираните и натоварвани фактурираните стоки, се намира къща на два етажа с двор, с прилепен към сградата навес, очевидно използван за гараж. Самата [улица] е тясна и в нея е невъзможно да влезе камион или по-голям бус, на който да се товарят и разтоварват фактурираните стоки - тръби с голяма дължина и диаметър. Въпреки, че от страна на доставчика [фирма] са подадени уведомления по чл.62 КТ за наличие на работници, техните специалности са неотнормирани към предмета на сделките и такива работници не са открити при посещенията на приходните органи. Следва да се отбележи, че за декларираната работна сила не са внасяни нито данъци, нито осигуровки. На посочения адрес в [населено място] не са открити склад или материали, нито никакви следи, че на този адрес се намира понастоящем или се е намирал офис, склад или друг обект, стопанисван от [фирма] и че там изобщо се е развивала някаква стопанска дейност, особено търговия на едро с тръби, колена. Както във фактурите, така и в заявките предметът на доставката е определен общо – „черни тръби“ с различен

диаметър, „черни колена“ с различен диаметър, „поцинковани тръби“, „черни колена“ с определен диаметър. От своя страна тръбите биват „черни с хидротест“ и „поцинковани с хидротест“, „черни конструкционни“ и „поцинковани конструкционни“, „безшевни“ и „спиралошевени“, а колелата биват поне „шевни“ и „безшевни“, което определя и различната им единична стойност. Тъй като договореното между страните е цената да се определя в търговския обект на продавача при издаване на фактура и натоварването на стоката, тази неопределеност на предмета на доставката позволява произволно формиране на цената на всяка доставка, като тя да е винаги малко под максимално разрешеното от закона за заплащане в брой – 10 000 лв. Тази неяснота относно предмета на доставката не е преодоляна чрез съпътстващи фактурите документи. Непълнотата на фактурите възпрепятства установяване съответствието на действително извършените сделки, възможността за доказване реалността на доставките, респективно установяване настъпването на данъчното събитие, и е самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит по тези фактури (Решение от 8.05.2013 г. на СЕС, постановено по дело С-271/12).

Притежаването на фактурата не е достатъчно условие за възникване на правото на приспадане. Затова индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ. Общото родово определяне на стоките в процесните фактури изисква тяхната индивидуализация за да настъпи транслативен ефект. По делото липсват доказателства за такава индивидуализация.

Според твърденията на ревизираното лице като място на предаване на стоките е посочен адреса на доставчика - [населено място], [улица]. От друга страна в документите за последваща реализация /товарителниците и опаковъчните листа/ е отразено, че стоките са натоварени от обекта на [фирма] в [населено място], [улица]. Доказателствата по делото обаче сочат, че на нито едно от двете места няма складов или търговски обект. [улица]в [населено място] е тясна и в нея е невъзможно да влезе камион или бус, на който да бъдат натоварени фактурираните стоки, които от своя страна са с голяма дължина и тежест. От друга страна на [улица] [населено място] също не се установява да има търговски или складов обект на ревизираното лице. Самата улица е тясна и еднопосочна. Според живущите в намиращата се на адреса къща там никога не е имало нито офис, нито друг обект на жалбоподателя. Следователно по делото е недоказано нито наличието на фактурираните стоки у твърдения доставчик, нито възможността същите да бъдат натоварени от там, нито да бъдат складираны в имота в [населено място].

Ревизираното лице твърди, че извършва ВОД в Гърция на стотици парчета с дължина под един метър от същите тръби, които са доставени от [фирма] - [населено място]. Натоварването е ставало от [населено място], [улица]. Следователно трансформирането на тръбите трябва да е направено именно в

имота в [населено място]. Но от доказателствата по делото се установява, че ревизираното дружество няма назначени лица, няма закупени никакви стоки и/или услуги, вкл. машини, които да са вложени или използвани във видоизменянето или обработката на получените от [фирма] стоки.

Прави впечатление, че по делото липсва каквато и да е търговска кореспонденция между доставчик и получател. Представени са многобройни заявки, но не става ясно как през ревизирания период те са достигали от [населено място] до [населено място] почти ежедневно след като няма данни това да е сторено по електронен път.

Представените от жалбоподателя доказателства не доказват по несъмнен начин реалното осъществяване на фактурираните доставки. Съгласно Решение № 12580 от 24.11.2015 г. по адм. д. № 14152/2014 на ВАС в административното производство, в което се поддържа липса на реалност на доставките, въпросът се решава противоположно на гражданскоправната практика – наличието на фактура и счетоводното ѝ отразяване при получателя не е достатъчно, за да обоснове реалност на доставките. За да е налице реална доставка не е достатъчно само документалното оформяне на същата – договори, фактури, осчетоводяване. Същото се отнася и до наличната счетоводна информация. Тя се цени в контекста на другите обстоятелства по делото – чл. 182, изр. 1 ГПК. Заключение на вещото лице установява правилното осчетоводяване на процесните фактури, но това не е достатъчно за да обоснове реалност на доставката. Следва да се има предвид, че счетоводството на ревизираното лице се води „стойностно“ – стоките се записват по тяхната обща стойност без да намират отражение като отделни номенклатурни номера или позиции, описани по вид, разновидност, количество и стойност. Това позволява дружеството да придобива един стотици метри тръби, а да продава друг вид – парчета от тръби, без да е ясно кой, къде и с какво е преработил единия вид стока в друг. По отношение на наемния договор, представен от ревизираното лице, следва да се отбележи, че сам по себе си този договор не е доказателство за реалното използване на имота, предмет на договора. От събраните по делото доказателства се установява, че на този адрес в [населено място] не се намира нито складово, нито търговско помещение, ползвано от жалбоподателя. По отношение на представените 26 бр. заявки, както бе споменато по-горе, липсват доказателства как са получавани от доставчика, след като обектите на двете дружества са съответно в [населено място] и [населено място]. Писмото/обяснение от представителя на гръцкото дружество „Е.“ г-н Ф. с нищо не доказва реалност на фактурираните доставки между [фирма] и [фирма]. Следва да се има предвид, че твърдения от него извършван превоз на територията на страна не е намерил отражение в издадени фактури или най-малкото – в приспадане на стойността на услугата от цената на закупената от чуждото дружество стока.

Относно представените фискални бонове за извършени разплащания в брой следва да се има предвид, че същите са издадени от жалбоподателя, но

доказването на действително извършено плащане изисква проследяване на паричния поток и заприходването му у съответния доставчик. Такива доказателства по делото не са представени.

Неубедително е доказването с индицията на последващата реализация на стоки от вида на процесните. Условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит е правото на разпореждане като собственик с вещта да е придобито по облагаемата сделка, за която е издаден данъчния документ, а не да са придобити въобще. Сами по себе си извършените от жалбоподателя последващи доставки не са пряко и категорично доказателство, че същите са закупени /доставени/ именно от спорния доставчик. От последващата продажба на стоките и при преценката на другите доказателствени средства не е възможен единствено изводът вещите да са придобити по фактурираните от [фирма] доставки, а това определя доказването като непълно.

В решението на Съдът на Европейския съюз по дело C-285/2011 се посочва, че за да се установи правото на приспадане на данъчен кредит е необходимо да се провери, дали доставките на стоки са били реално извършени и националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Съгласно същото решение съдът е длъжен да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали може да бъде упражнено правото на приспадане на данъчен кредит. Целта на тази проверка е да се установи дали не е налице данъчна измама /т. 35 от Решение на СЕС по дело № C-18/2013/.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че създаването на процесните фактури е единствено с цел данъчна измама. По категоричен начин се установява, че соченият във фактурите доставчик не е имал нито материален, нито кадрови потенциал за осъществяване на процесните сделки и не е притежавал фактурираната стока, поради което и не би могъл да прехвърли собствеността ѝ. Жалбоподателят не е могъл да не знае, че се създават документи, привидно сочещи на извършени продажби, съставени единствено с цел неправомерно приспадане на данъчен кредит. Т.е. изпълнени са предпоставките за отказване на правото на приспадане на данъчен кредит - наличието на измама и данъчнозадълженото лице е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. /Решение на СЕС по дело № C-18/2013/.

Оплакването на жалбоподателя, че в хода на ревизионното производство не са обсъдени компетентно всички доказателства е неоснователно. Ревизиращият екип, както и решаващият орган, са анализирали подробно и мотивирано всички доказателства, както събраните от данъчните органи, така и представените от жалбоподателя. Не се установява нуждата от специални знания, различни от притежаваните от членовете на ревизиращия екип, както се твърди в жалбата.

Не се установиха твърдените от жалбоподателя съществени процесуални нарушения в хода на административното производство. Неоснователен е и доводът за противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз. Както от цитираните решения, така и цялата си константна практика СЕС определя, че предпоставка за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е само реално осъществена доставка и когато такава се докаже че не е налице, това право следва да бъде отказано.

Изложеният анализ на установените по делото факти обуславя извод за неоснователност на жалбата, в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчен период м.11.2016г.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото, направеното искане и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК и чл.226 ал.3 АПК вр.§2 ДР ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за трите съдебни инстанции. Предвид конкретната фактическа сложност на спора, материалния интерес и на основание чл. 8, ал. 1 във връзка чл.7,ал.2,т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя размера на юрисконсултското възнаграждение на 1808.97 лева за всяка от трите съдебни инстанции, или общо -5426. 92лева . По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Т. Т., против Ревизионен акт № Р 22000117000747-091-001/14.09.2017 г., потвърден с Решение № 2/02.01.2018 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП-С.,с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчния период м. 11. 2016 г., в размер на 42 632,54 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“С. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 5426. 92(пет хиляди четиристотин двадесет и шест лв. и 92 ст.) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: